

Fabio Genovesi

Wat de golven brengen

Band 1

2016

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Hallo, ik ben Tages, en jij?

Er is een Etruskische boer die gaten graaft in een akker en aangezien hij zoals gezegd een Etrusk is, doet hij dat drieduizend jaar geleden, zonder machines of niks, en die arme man werkt zich helemaal te pletter. Dan graaft hij per ongeluk een gat dat dieper is dan de andere en begint de grond daar onderin te bewegen. Er verschijnt een hand, er verschijnt een arm, en uiteindelijk komt er een compleet kind tevoorschijn, een jongetje met wit haar, dat opspringt, vlak voor de boer gaat staan en zegt: 'Hallo, ik ben Tages, en jij?'

De boer geeft geen antwoord, hij haalt geen adem, hij heeft zo dat het niet duidelijk is of hij staat te beven of te dansen. Hij doet zijn mond open, maar het enige wat eruit komt is een kreet van angst, zo hard dat het hele Etruskische volk hem hoort en komt aanrennen om te kijken wat er gebeurt.

En wat er dan gebeurt is dus iets waanzinnigs wat de Etrusken met hun eigen ogen hebben gezien en wat ik alleen van mijn broer Luca heb gehoord, en ik weet dat het absurd en ongelooflijk is, maar ik geloof er toch wel heel erg in.

Het probleem is alleen dat ik overal in geloof. Ik heet Luna en ik ben dertien jaar, en tot vorig jaar geloofde ik nog in de Kerstman. In het begin was ik nog bang voor hem ook. Want nou ja, dat er's nachts een vreem-

de meneer stiekem je huis binnen komt om een heleboel cadeautjes te brengen, dat vond ik eigenlijk maar een raar verhaal. Ik bedoel, als iemand je een cadeau geeft dan wil hij toch juist dat je dat ziet? Dan kun je hem bedanken en zeggen hoe aardig dat van hem is en dan is hij tevreden. Maar de Kerstman komt door de schoorsteen binnen terwijl de mensen liggen te slapen en dan knijpt hij ertussenuit, en dat is niet het gedrag van een gulle gever, dat is het gedrag van een dief. Dus de volgende ochtend, terwijl alle andere kinderen van de wereld gauw gingen kijken wat de Kerstman had gebracht, liep ik het hele huis door om te controleren of hij niks had gejat.

Zoals die keer toen ik vanuit het diepst van mijn hart een nieuwe fiets had gevraagd, een blauwe fiets die ik bij Santini in de etalage had gezien, maar op kerstochtend lag die niet bij de boom. In plaats daarvan zag ik mama en Luca, heel ernstig en met een somber gezicht, en mama begon tegen me te zeggen: 'Luna, het spijt me verschrikkelijk, maar het is moeilijk dit jaar en we kunnen niet...' Ik viel haar meteen in de rede en zei dat zij er niks aan kon doen, ik wist toch allang dat de Kerstman vroeg of laat kans zou zien om onze cadeautjes te jatten, en wie weet wat hij nu op de Noordpool uitspookte met mijn fiets.

Maar meestal bracht hij me wel een paar cadeaus, en uiteindelijk was ik ook wel een beetje aan hem gehecht

geraakt. Tot vorig jaar, toen ik in de eerste klas van de middenschool zat en de juf ons op de laatste dag voor de kerstvakantie als huiswerk een opstel opgaf met de titel *De kleine grote teleurstellingen van het leven: hoe ik me voelde toen ik erachter kwam dat de Kerstman niet bestaat*.

Ik schreef het in mijn agenda, ik las het, ik las het nog een keer, en toen keek ik om me heen om te zien of de anderen ook geschokt waren of dat ik de enige was. Maar ik was de enige.

‘Juffrouw, sorry, ik snap het niet.’

‘Wat snap je niet, Luna?’

‘Nou, eh, hoe bedoelt u dat de Kerstman niet bestaat? Daar is toch zeker niks van waar, ik vind het jammer voor u, maar daar is toch niks van waar? Toch?’

De juf zei niks, de andere kinderen ook niet. Het was even zo stil dat het gevloek van de conciërge bij het koffieapparaat in de gang te horen was, en toen begon de hele klas keihard te lachen en scholden ze me voor van alles en nog wat uit. De juf zei: ‘Stil allemaal, stil, anders krijgen jullie een vier’, maar niemand was stil, ze begonnen me juist te bekogelen met propjes papier en gummen en potloden en ook andere dingen die harder en zwaarder waren, maar daar lette ik niet op, want ik zag alleen maar de Kerstman voor me die naar me zwaaide en er voorgoed vandoor ging. Hij verdween samen met zijn vriendjes de elfen, zijn huisje

op de Noordpool en de acht rendieren van de slee, genaamd Comet, Donner, Prancer en... En de andere weet ik niet meer, maar wat maakt dat uit, ze bestaan toch niet echt, ze zijn gewoon flauwekul, speciaal verzonnen om mij voor gek te zetten, en het enige op de wereld wat echt bestaat waren die harde, puntige dingen waar mijn klasgenoten me mee bekogelden.

Maar Tages is iets heel anders, Tages heeft niks te maken met de Kerstman, hij heeft echt bestaan. En natuurlijk, het lijkt misschien een beetje een raar verhaal van zo'n jongetje met wit haar dat uit de grond geboren wordt, maar wat wil dat zeggen, alles in de wereld is raar. Een meneer komt een mevrouw tegen, hij duwt zijn plasser bij haar naar binnen en na negen maanden komt er een baby uit haar buik: is dat verhaal soms minder raar? Dan vind ik het eerlijk gezegd heel wat normaler klinken dat iemand uit de grond komt, ja, net als bloemen en paddenstoelen en een heleboel andere dingen om ons heen.

En als er nu iemand is die zegt dat een kind met spierwit haar niet kan bestaan, dan wil dat zeggen dat ik ook niet besta, want ik ben precies zo geboren. Ik heb wit haar, een witte huid en bijna doorzichtige ogen, ik moet oppassen in de zon anders verbrand ik, en ik zie de wereld slecht en vreemd. Toch ben ik geen verzonden verhaal, ik ben een albino. Dat komt voor. Je hebt

albino vogels, en vissen, en krokodillen en apen en walvissen en schildpadden. Ook planten kunnen albino zijn, en bloemen, dat is de normaalste zaak van de wereld. Maar dat vinden de mensen niet. De mensen klagen dan wel dat het leven altijd hetzelfde is en duf en saai, maar als er dan iemand voorbijkomt die een beetje anders is, dan raken ze over hun toeren en worden ze bang. Net als mijn klasgenootjes, die denken dat ik een kind van de duivel ben, of een vampier, dat ik ze kan vervloeken of dat het misschien besmettelijk is en dat ze dan ineens net zo wit worden als ik. Ik weet niet precies wat ze denken, ik weet alleen dat het ellendig is als je wordt gepest omdat je anders bent, al is het nog ellendiger als ze je niet durven te pesten en bij je uit de buurt blijven.

Nou goed, die hele redenering was dus om te zeggen dat er niks vreemds is aan het verhaal van Tages, Tages was gewoon een albino jongetje dat op een dag verscheen en met de Etrusken begon te praten.

‘Hallo mensen, ik ben hier om jullie te leren hoe je de toekomst moet lezen,’ zegt hij. En ik weet zeker dat iedereen naar hem kijkt, en dan kijken ze naar elkaar, en een van hen steekt zijn hand op en zegt: ‘Sorry hoor, Tages, maar waarom heb jij wit haar?’

Tages wordt pissig, hij slaat zichzelf op zijn been.

‘Godsamme zeg, kom ik helemaal hierheen om jullie te vertellen over je lot en dan letten jullie alleen maar

op mijn haar?’

‘Ja, dat is zo raar.’

‘Er is niks raars aan.’

‘O, jawel. Het is wit. Ik bedoel, als je een oude man was zou het niet raar zijn, maar nu wel.’

Tages schudt zijn hoofd en geeft geen antwoord, maar gelukkig is er tussen al die mensen een mevrouw die het woord neemt: ‘Wacht even jongens, het klopt niet wat jullie zeggen. Volgens mij is Tages helemaal niet raar. Hij is gewoon een dwerg. Een oude dwerg die eruit ziet als een kind. Toch?’

‘Nee! Ik ben geen dwerg en ik ben niet oud. Ik ben geboren met wit haar, is dat een probleem?’

‘Nee, nee, stel je voor. Maar, nou ja, het is wel heel raar.’

Tages slaat zijn ogen neer, hij kijkt naar het gat in de akker waaruit hij tevoorschijn is gekomen. ‘Wat een klotevolk zeg, ik krijg bijna zin om weer onder de grond te kruipen en jullie helemaal niks te leren. Ik had beter naar de Egyptenaren kunnen gaan, of naar de Babyloniërs. Maar goed, ik ben nou eenmaal hier, dus hou op met die onzin en wees allemaal stil, want we hebben niet veel tijd. Ik bedoel, ik wel, want ik ben onsterfelijk, maar jullie niet, dus luister goed.’

Tages haalt diep adem en dan begint hij met zijn uitleg. En de Etrusken blijven nog even naar zijn witte haar staren, maar dan klinken zijn woorden zo inte-

ressant dat ze echt naar hem beginnen te luisteren, sommigen maken nog aantekeningen ook. Tages praat over bliksemschichten, over aardbevingen en andere vreemde dingen die er in de wereld gebeuren, en hij legt uit dat het allemaal tekenen zijn die vanuit de hemel worden gezonden. Hij vertelt over de baan die vogels trekken, over beelden die in brand vliegen en over schapen die zonder poten worden geboren, en hoe meer hij vertelt, hoe meer het duidelijk wordt dat hij er echt wel wat van weet. En misschien is het juist daarom wel dat hij wit haar heeft, omdat hij een kind is, maar wel zo wijs als een oude man.

Maar dan wel een fitte oude man, die ze nog allemaal op een rijtje heeft. Niet zo een als mijn opa Rolando, die dacht dat hij een Amerikaanse soldaat was met de naam John. Mijn broer Luca en ik vroegen hem altijd hoe het kon dat hij zijn eigen taal niet sprak als hij een Amerikaan was, en dan zei hij dat er vlak naast hem een bom was ontploft en dat hij toen in shock was geraakt. Sterker nog, dat woord kon hij ook al niet goed uitspreken, *shock*, dan zei hij 'sjook'. En elke avond moesten mijn grote broer en ik weer hetzelfde verhaal aanhoren dat hij in zijn eentje tegenover het hele Duitse leger stond en toen moest wegrennen voor een vijandelijk vliegtuig dat achter hem aan zat. Op een gegeven moment zag mijn opa een gigantische boom waar hij achter wegkroop en toen vond hij daar een dode

soldaat met een geweer in zijn hand. In dat geweer zat nog maar één kogel, en daarom wachtte opa tot het vliegtuig recht op hem afkwam, hij mikte op een bom die onder de vleugel hing en op het allerlaatste moment schoot hij, en toen ontplofte het vliegtuig.

De Duitse piloot sprong er net op tijd uit, hij zweefde heel langzaam omlaag aan zijn parachute en toen kwam hij met een pistool op hem afrennen. Maar in plaats van hem neer te schieten gaf de Duitser hem een hand en zei hij iets tegen hem. En op dat punt, aan het eind van dat verhaal dat onze opa elke avond precies hetzelfde vertelde, was het elke keer iets anders wat die Duitser tegen hem zei.

De ene keer was het: 'Uw precisie doet niet onder voor uw moed, beste John.' Maar een andere keer: 'U hebt mij vandaag geleerd wat eer is, beste John', of: 'Vriend John, kom mee naar het café, ik wil een held op een biertje trakteren...'

Die zinnen waren altijd nieuw en altijd geweldig om te horen, maar daarna kreeg ik de neiging om te vragen hoe die Duitser kon weten dat mijn opa John heette en waar ze op het slagveld een biertje konden vinden... En dan sloeg Luca stevig zijn arm om me heen en hield hij zijn hand voor mijn mond. En dan zei hij: 'Kom, John, het is al laat, ga nu maar naar je brits om te slapen, wij houden hier wel de wacht.' Dan antwoordde opa dat het de hoogste tijd was, hij salueerde en ging

naar bed. Elke avond hetzelfde, jarenlang precies eender. En toen, in september, ging opa dood.

Zomaar, in zijn slaap. Toen hij naar bed ging leefde hij nog en toen hij wakker werd niet meer. Er kwamen allemaal nette meneren die hem in de kist legden, maar zonder deksel erop, en toen zetten ze hem in de woonkamer zodat de mensen naar hem toe konden komen. Alleen kwam er niemand.

Mama ging zo nu en dan een tijdje naar hem toe en ik ook wel, maar ik bleef in de deuropening staan omdat ik het eng vond om naar opa te kijken, ik hield mijn blik omlaag en keek naar zijn handen op zijn buik, en omdat ik niet goed kan zien leken ze net één witte vlek, stil en nep. Toen keek ik naast de kist en daar zat Luca, die als enige de hele tijd bij opa bleef, dag en nacht. Met etenstijd ging ik vragen of hij met ons kwam eten en dan zei hij: 'Ik kom eraan', maar hij kwam er nooit aan. Dan moest ik hem nog een keer gaan roepen van mama.

'Kom je? We eten vissticks met erwtjes.'

'Lekker. Ik neem nog even afscheid en dan kom ik.'

'Neem je afscheid van opa?'

'Nee, van hem heb ik al afscheid genomen. Nu neem ik afscheid van John en de Duitse soldaat.'

'O, ik snap het', al snapte ik er eigenlijk niet veel van.

'Ik zat trouwens te denken, weet jij hoe die Duitse soldaat heette?'